

EL LABORATORI DE L'AVI. LA MÀQUINA I LA RECEPTE MERAVELLOSA

Un relat de: [Miquel Pujol Mur](#)

Curiós títol ja que el meu avi no tenia precisament cap màquina que li permetés viure sense treballar ni fugir de la realitat. Tenia, en un racó de l'obrador, un petit lloc amagat que li deia el seu laboratori, i on la porta era sempre closa amb un gros cadenat. Allò va ser temps enrere el seu lloc de meditació per aconseguir noves creacions per a la seva pastisseria. Però, ara fa temps que és oblidat perquè el pare, revolució generacional, va voler ampliar el negoci i va construir un nou i més modern obrador, amb un laboratori més preparat per estudiar les matèries primes i treure el millor producte, la més bona qualitat i aconseguir la màxima producció.

I ara en pregunto per què parlar tant del negoci familiar sense presentar-me a mi mateix. Sóc un sagalot d'un setze anys, gran, mitjanament intel·ligent, amb això vull dir, que si la qüestió no m'interessa gaire em faig el sord. El pare té la dèria de parlar-me contínuament del negoci, de la producció, de la quantitat d'hores que necessita treballar, que si ha d'agafar un nou obrer, que seria interessant que m'impliqués en el negoci, que així aprendria l'ofici del seu pare i el seu.

Però jo em miro la mare, i faig un gest d'aquells que diuen (altre cop, sempre el mateix) i ella intervé ràpidament en el meu auxili.

? Deixa estar el nen, encara és jove. Deixa'l gaudir de la llibertat i de la joventut. Prou que li caurà el pes del treball quan sigui més gran. He de dir que sóc el fill petit i la mare em té en un pedestal. Els meus germans, germà i germana, fa anys que treballen en el negoci.

Sempre que aprovo unes notes del curs, malgrat sigui ben justet, sempre riu i em passa algun dineret perquè ho celebri. I quan li porto una copa guanyada en l'skateboarding aplaudeix alegre com unes pasqües. Quan pugem de l'obrador a dinar ho anuncia com si fos la gesta del Gran Capità. Del pare i de l'avi només sento de sota veu algun: si es dediqués al futbol, i fos el nou Messi, encara. El pare murmura en veu baixa, però que escolta tothom a la taula:

? Noi, amb això es guanyen diners per viure o només serveix per comprar-te patinets cars, que pago jo, i "fardar" davant de les nenes.

La mama sempre fa un gest estrany amb la boca i mira al sostre. Com dient-me: no en facis cas, i em posa un bon tall de carn al plat. Bé, després de fer-vos conèixer el meu entorn familiar acabo dient-vos que sóc eixerit, guapot, xerrameca i un bon nano. Això sí, sempre estic rodejat de mosses. Tal vegada com si fos la bresca de la mel, del refrany de les mosques. Els diners de la pastisseria també ajuden i molt.

Ah, sí! Des del principi us he d'explicar les meves experiències dins del laboratori de l'avi. Un dia el meu pare em va castigar sense sortir de casa. No van valer, ni els precs, ni les raons, ni els renecs ni la intervenció de la mare.

Com que m'avorria i no hi havia en mi el més mínim desig d'estudiar, finalment vaig baixar a l'obrador. Vaig escapolar-me de tots i vaig anar a la porta de l'anomenat laboratori de l'avi. El cadenat, bastant antic i oxidat, no va resistir les meves habilitats i aviat va saltar. Em vaig enfonsar dins d'aquell racó oblidat. Sí, enfonsar fins el moll dels ossos, aquella olor dolça de xocolata, aquella aroma que em penetrava, em va conquistar.

Vaig començar a remenar els estris, alguna batedora encara funcionava i vaig trobar llibres de pastisseria que em van interessar. Fullejant vaig llegir xocolata afro, i vaig veure'm a la selva prenen un amargant i fort producte elaborat amb cacau, cent per cent natural. A més, rodejat de sensuals mulates que ballaven danses encisadores. Jo crec que fins la música del tam-tam va ressonar sota la meva pell. Tot seguit vaig copiar la fórmula per cercar els ingredients.

Tot va ser fàcil d'aconseguir dins els productes de l'obrador: sucre, sal, canyella, pebre negre i de Caiena, xocolata, nata, mantega de vaca i de cacau. Noi, però mancava un ingredient que no vaig trobar i que no coneixia. M'ho vaig apuntar en un paper i vaig anar a trobar el meu còmplice de col·legi i de trenta mil aventures més, el fill del veterinari. Ho va llegir i va contestar-me.

? Ho he vist al magatzem del pare, però no sé què és, ja te'n portaré.

El meu amic va complir i per una vegada, d'amagatotis, no fos que es pensessin que n'havia cap interès per la meva part en el "curro pasteril", vaig tornar a baixar a l'obrador i al meu laboratori secret.

Amb les màquines de l'avi vaig aconseguir elaborar el producte i al tastar-lo no vaig poder estar-me de dir: ? Collons!!! Que bo que és aquest cony de xocolata!

No sabeu quina sensació de força va córrer per les meves venes, quina pujança vital, quin desig des del cap fins als peus. Quin desfici em corria amunt i avall del meu cos. Fins i tot, tremolava d'emoció.

Com que em va sortir força quantitat i no sabia què fer-ne, al sortir vaig llançar la resta de la xocolatada a una màquina que també en barrejava. Vaig marxar tot pinxo i animat, al cap de tot no era tan difícil ser pastisser. Amb la Nuri, la meva xicoteta, vaig passar una tarda fogosa i al vespre vaig haver anar a veure la Carina, la meva cosina de l'ànima. Amb quin desgast més plaent vaig dormir tota la nit.

Però el bo de tot això, va ser que tot els que van menjar dels bombons fabricats amb la barreja van tornar de seguida a comprar-ne més. I va córrer la notícia per tot el poble, i fins i tot, dels pobles del voltant, venien a buscar-ne. Clar, tanta demanda va acabar molt de pressa amb la producció. Aleshores, molts clients van marxar amb la cara llarga, ja no feien el mateix efecte ni donaven cap satisfacció especial.

Però l'avi que de "tonto" no en té ni un pèl -dels altres tampoc- va veure el cademat obert, va entrar després de molts anys al seu laboratori i va conèixer tot seguit la veritat. I va sumar i sumar, a casa de floretes no gaires, però de números, déu-n'hi-do, i va treure el resultat. Li va comentar al pare i es van tancar al laboratori. Després van cridar-me i vaig baixar amb el cap cot. L'avi, en compte de renyar-me va dir-me:

? Quan llegeixis una paraula continua, malgrat sigui a l'altra plana. - Va girar la pàgina i vaig llegir la resta de la paraula: afrodisíac.

? I aquest producte - va assenyalar-me- serveix per excitar els animals en temps de procrear.

Malgrat la monumental esbroncada a la pastisseria hem continuat la venda del producte, ara en uns estoigs especials. El negoci és el negoci.

Miquel Pujol Mur